Ч. 208. Субота 1 жовтня (18 вересня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрацья: улиця Чарнецкого ч. 10
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злеженем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи соймові. — Положенє в Хорватиї.

Найблизше засіданє сойму відбуде ся в суботу о год. 11 перед полуднем. На дневнім порядку єго уміщено крім першого читаня внесеня пос. Шведа про розширенє права увільненя понисових від чинної служби, та перших читань кількох справоздань краєвого Виділу, доповняючий вибір одного заступника члена комісиї виборчої реформи (в місце п. Рутовского), продовженє розправи над справозданєм громадскої комісиї про внесенє пос. Т. Старуха в справі відшкодованя громад за поручений круг діланя, справозданє буджетової комісиї про замкненє рахунків краєвих фондів за 1909 рік.

Дирекция пропінацийного фонду предложила краєв. Виділови, а краєв. Виділ соймови замкненя рахунків загального, засобового та резервового за 1909 р., а заразом прелімінар пропінацийного фонду резервового на час від 1. січня до 30. цьвітня 1911 р. В загальнім пропінацийнім фонді показала ся з кінцем 1909 р. звишка приходів в квоті 2,247.618 К 10 сот. Засобовий фонд виказав з 1909 р. звижку в сумі 1,192.665 К 79 с. З кінцем 1909 р. майно засобового фонду виносило в вартістних паперах 17,443.100 К в уміщених капіталах 19,113.974 К 7 с. — разом 36,557.074 К 7 с. Пропінацийний резервовий фонд (оборотовий) виказав з кінцем 1909 р. звишку в сумі 473.409 К 21 с. Пропінац. резервовий фонд (зародовий) виказує з кінцем 1909 р. майно в вартістних паперах 16,580.500 К, в уміщених капіталах 1,801.300 К 21 сот. готівкою 275.433 К 37 с. — разом 18,657.249 К 58 сот. Загальний стан майна гал. фонду пропінацийного виносить з кінцем 1909 р. разом 55,214.323 К 65 сот. На основі краєвого закона з 1910 р. краєв. Виділ обнимає з 1. мая 1911 р. дальшу управу гал. фонду пропінацийного і тому дирекция пропінацийного фонду уложила для сойму прелімінар фонду пропінацийного резервового лише на час від 1. січня до кінця цьвітня 1911 р. На той час прелімінує дирекция приходу в сумі 249.638 К, а видатки в сумі 77.253 К, тож сподівана за той час надвижка приходів винесе суму 172.385 К. Прелімінарів фонду пропінацийного загального і засобового дирекция не предкладає, бо супротив зміни управи не може чисельно означити висоти приходів і розходів тих фондів.

Президиї польских соймових клюбів радили в середу по полудни і вчера рано при участи Є. Е. п. Намістника і Є. Е. п. Маршалка краєвого над справою виборчої реформи і иншими біжучими справами.

Комісия буджетова відбула в середу засіданє, на котрім принято реферат п. Єнджейовича о рубр. VIII. „дороги“, реферат п. Яблоньского о рубр. III. „кошти лїченя убогих“ і реферат п. Баталії о краєвім загальнім шпиталю у Львові. Слідуюче засіданє буджетової комісиї буде в понеділок.

Бан хорватский др. Томасич рішив ся на рідкий доси крок в Хорватиї; именно станув дня 25 с. м. перед своїми виборцями в Осеку, аби вияснити їм свою проґраму і свої наміри. То виступленє є продовженєм спору бана з сербско-хорватскою коаліциєю. Спір настав був, як звістно, з причини жаданя коаліциї, аби усунено з уряду шефа краєвого судівництва. Сама коаліция признавала, що то жаданє переступає межі прав соймової більшости, однако стояла при своїм жаданю. Супротив того бан подав ся до димісиї, котрої Монарх не приймив. Тоді був др. Томасич на ново затвердже-

ДИПЛЬОМАТ.

З англійского — Ф. Клеменса.

Міністер Ґордон сидів задуманий при своїм бюрку і гриз конець ручки від пера.

— Мр. Вільдінґ є в сальоні — сказав входячи служачий.

Міністер кивнув мимохіть головою, але сейчас встав з неохотою і поступив напротив входячого.

Мр. Вільдінґ був майже портретом посивілого вже міністра. Був то хороший, молодий чоловік з великими розумними очима і повний гумору.

— Добрий день, вуйку! — привитав весело старого, простягаючи до него руку. Міністер Ґордон був малий і сягав до єго груди.

— З чим знов приходиш? — спитав молодця нерадо. — Я сказав тобі вже вчера, що більше гроший не можу тобі дати.

Молодець байдужно опустив ся на фотель і сказав:

— Ранок розумнійший як вечер. Я не хочу позбавити вас нагоди зробити добре діло і тому приходжу повторити мою просьбу. Вчера були ви в злім настрою, нині....

-- Нині в три рази гіршім як вчера — сказав міністер Ґордон гнївно. — Отже радше не пробуй! Чого живеш понад свій стан, чому заходиш ся з дамами, що мають за великі вимоги?

-- Я ще молодий, дорогий вуйку, а женщини уважають мене за хорошого мужчину. І ви....

— Мовчи! Не хочу нічого чути. Ти маєш тепер трицять літ. Чому не ожениш ся і не зробиш раз конець твоїм дурницям?

Алян Вільзін зірвав ся з сидженя.

— Вуйку! Ви висказали ґеніяльну гадку! — скрикнув. — Але на жаль ту гадку мав я скорше! І то є причиною, що я вас вже третий раз находжу. Я постановив оженити ся. Чи вислухаєте мене тепер?

— Ти... — хочеш женити ся? — спитав міністер зачудований.

— Так, а знаєте з ким?

— Ні, але я цікавий дізнати ся.

— З дочкою вашого доброго приятеля Павла....

— З панною Сильвією?

— Так.

— Не маєш розуму.

— Докажу вам, що противно. Коли то не поможе, то залишу ту гадку. Сильвія хороша, богата, добра як ангел.... Чи міг би я найти ліпшу?

— Ти очевидно ні — але она. Сумніваю ся, аби ти дістав єї призволенє.

— Помиляєте ся, вуйку. Маю певність!

— Мені здаєть ся, що кпиш собі з мене.

— Зовсім ні. Она справді згодила ся, але не єї отець і до того надію ся ви мені допоможете.

— Я? Як? Я мав би за тобою просити і вставляти ся у мого доброго приятеля? То зовсім злишне. Я знаю, що він в тім случаю поступить після своєї власної гадки.

— О тім і я вповні пересьвідчений. То вже показало ся, коли він заявив мені, що моїй особі не може нічого закинути....

— Мій любий, маєш більше щастя, як....

— Розуму і заслуги, хочете сказати — перебив ему сестрінець. — Добре, нехай буде й так, але на жаль той поважний добродій поставив мені два услівя.

— Два услівя?

— Так. І аби їх виповнити, мусите ви мені помогти.

— Якіж то услівя?

— Хоч мої довги в порівнаню з віном, яке одержить моя суджена, дуже малі, жадає єї отець від мене, аби я їх наперед сплатив. По друге хоче, аби я одержав яку добру посаду в державній службі, так аби міг удержати родину.

— Дуже добре. І то є той камінь, що стоїть тобі на заваді?

— Так і я не уважаю вас за так недоброго, щоби...

— Мене? — спитав міністер здивований.

— Так, вас. Ви чейже не допустите, аби одинокий син вашої улюбленої сестри утратив таку добру партию.

— Иншими словами, я маю заплатити всі твої довги?

— Ви відгадали.

— Двацять тисяч долярів викинути за вікно?

ний в своім уряді і одержав поручене предложеня нових пропозиций. Права згоди з коаліцією не принесли і сим разом успіху. Мусіло отже прийти розвязане сойму. Хорватскі сторонництва коаліцийні виступили з проґрамою, котра не вдоволила бана. Проґрама опирала ся вправді на становищи угоди з Угорщиною, але та точка іменно не була ані ясно ані зручно уложена. До того домагала ся проґрама сполученя всіх країв монархії, де мешкають Серби і Хорвати, що знов рівнало ся замахови на дуалістичний устрій монархії і не могла бути баном принята. Мимо того коаліция затвердила проґраму без зміни. Так заострило ся положене в Хорватиї. Однако др. Томасич ще й тепер висказав надію, що єму удасть ся працювати разом з коаліцією, коли та викине з проґрами своєї всі неможливости і дасть запоруку, що радикальні живла в коаліциї будуть здержані. Хорватске населене вже зневохочене довголітною борбою з правительством і тому є надія, що банови удасть ся добити ся від коаліциї уміреної програми і в той спосіб завести в краю мир і лад.

Новинки.

Львів, дня 30-го вересня 1910.

— **Пошести у львівскім повіті.** Фізикат міста Львова повідомляє, що у львівскім повіті стверджено урядово в громаді Сигнівці (за городецкою рогачкою) домову епідемію шкарлятини, а після стану з дня 15 вересня панує також в Ланах шкарлятина, у Винниках і Жираві черевний тиф, в Рісній польскій, Козичах і Добрянах коклюш. Тому міский фізикат звертає увагу публики, що стикане з мешканцями тої громади, особливо набуване від них споживних артикулів може посередничити в зараженю сими недугами.

— **На конкурс** оголошений кр. Виділом на драматичні твори прислано отсї твори: 1) „Гектор", трагедия в 5 актах; 2) „Море" драма в 5 актах; 3) „Трикутник", штука в 3 актах; 4) „Жертви", драма в 5 актах; 5) „Настаська", штука в 5 актах; 6) „Рогнїдь", штука в 5 актах; 7) „Довбуш", штука в 5 актах; 8) „В путах зневіри", драма в 3 актах; 9) „Амінь запроданцям", комедия в 4 актах; 10) „Вироди суспільности", штука в 4 актах; 12) „Розладє", драма в 4 актах; 13) „Так сьвіт платить", (без близшого означеня); 14) Комедия в 3 актах (на разі без титулу); 15) „Сонце руїни", драма в 5 актах; 16) „Безцїльна земля", драма в 4 актах.

— **З'їзд Товаришів**, що покінчили теольоґію в р. 1870/1 у Львові і Перемишли відбуде ся невідклично дня 6 жовтня 1910 в Перемишли. Комітет запрошує отсим всїх Вп. Товаришів о ласкаве прибутє на се торжество. Програма слїдуюча: 1) дня 5 жовтня вечером приїзд; 2) дня 6 жовтня о год 9. Служба Божа читана; 3) по Службі панахида за померших Товаришів; 4) по чім привіт, відтак 5) спільна фотоґрафія і 6) оглядане визначних руских Інституций. — Комітет.

— **Управа** українських шкіл жіночих монастира СС. Василиянок в Станиславові повідомляє отсим учениці вписані на курс матуральний учительский і їх родичів, що наука на тім курсї розпічне ся дня 1 жовтня с. р. о год. 8 рано богослуженєм в каплици монастирскій. По богослуженю буде подана програма наук, по полудни наука.

— **З зелїзниці.** З днем 18 вересня с. р. отворено пристанок „Ланківка" на шляху Лужани-Заліщики поміж стацию Кіцмань і пристанком Витилівка для руху особового і пакункового. Білети і пакунки оплачує ся в поїзді.

Похорон Чавеца, котрий свій лет через Альпи переплатив житєм, відбував ся вчера величаво при многотисячнім здвизі народа. Тїло зложено вчера в домовину в присутности брата і нареченої. Похід похоронний вів перуанський епископ, котрий случайно знайшов ся в Італії, в сослуженю численного духовеньства. Домовини майже не видко було з під множества цьвітів понасиланих з цїлого сьвіта. Похорон назначений був на 2 год. по полудни, але опізнив ся значно з причини напливу величезної маси публики. В похороннім походї взяли участь всї жителї міста Домодоссоля і представителї сусїдних громад, так, що похорон став ся був величавою манїфестацією. Тїло привезено на дворець, звідки відставлять єго до Парижа, де оно остаточно буде похоронене. За домовиною поступали брат і наречена, дальше рада громадска і репрезентанти сусїдних громад а почетну сторожу творили стражники і ґвардисти. На місци катастрофи має бути виставлений величавий памятник з сімплоньского ґраніту, а місце під памятник жертвував вже властитель ґрунту. З ріжних сторін надходять вже складки на памятник.

— **Приготовляючий курс до ґімназиї.** Філія Руского Товариства Педаґоґічного в Зборові устроює перший в зборівскім повіті приготовляючий курс до ґімназиї. Наука розпічне ся в другій половині жовтня с. р. і буде тревати до вакаций. Курс сей призначений для дітий, що укінчили сільску або міску школу і хотїли би перейти до середних шкіл. Плян науки на курсї з третої і четвертої кляси школи нормальної типу міского. Просимо руску інтелїґенцию в повіті, щоби в тій справі осьвідомила селян. Услівя принятя: 1) Ученики з сільскої або міскої школи без початків нїмецкого язика або з відомостями тогож; 2) Вік від 9 до 14 літ житя; 3) Удержане на власнім харчи в бурсї в Зборові або відвідуванє курсу з дому з близших місцевостий; 4) Наука безплатна, а приймають ся лишень на сю цїль добровільні датки. Зголошеня присилати на адресу Вп. Роґовского, директора тов. задатк. в Зборові. — *Виділ*

— **Арештоване межинародного злодія.** У ваґоні трамваєвім, що їхав вчера на дворець, прихопила публика якогось молодого чоловіка на тім, як він якомусь купцеви, що їхав у ваґоні, упхав руку до кишені і хотів витягнути гроші. Злодій хотів втечи, але публика віддала єго в руку полиції. На полиції подав він, що єсть Румуном, називає ся Аіл Леонеску, має літ 25 і втік з войска з 16 полку піхоти в Букарештї. При ревизиї знайдено у него поляреє з 30 коронами, золотий медалїон з фотоґрафією якогось мужчини, перстінь і срібну монету індийску а межи записками адресу добре знаного полиції львівского злодія, з котрим очевидно мав навязати зносини.

— **Справа щезненя грошевого листу**, представляє ся трохи инакше, як то ми вчера доносили. Лист той, в котрім було 6.700 кор. готівкою і векслї, був наданий в Станиславові під адресою Ізидора Бера, мешкаючого у Львові при ул. Красіцких ч. 11. Лист був наданий за звичейним а не зворотним рецепісом. Офіциял почтовий, п. Б., одержавши лист той о 11 год. рано, виставив насамперед надавчій почті посьвідку, що лист той дійшов до Львова, а пізнїйше вписав єго до реєстру разом з иншими порученими листами і дав єго листоносови, до котрого належить улиця Красіцких.

— По весїлю я вам їх віддам. Впрочім они не виносять двацять тисяч.

— Ну, на кождий спосіб не богато бракує.

— Противно. Они виносять двацять пять тисяч! А що до посади в державній службі, то ви якраз потребуєте начальника відділу, котрого платня виносить пять тисяч долярів. Де найшли би ви відповіднїйшого чоловіка над мене?

— Ти безличний чоловік! — сказав мінїстер з гнївом сідаючи.

— Вуйку, відпихаєте свояка? — сказав молодець сьміючи ся. — Але я вам великодушно всьо прощаю. Ви тепер в злім настрою, перепрацьовані. По відповідь зайду иншим разом, коли будете лїпші.

По тих словах встав і пустив ся до двери. Ґордон зірвав ся і задержав єго.

— Зажди, зажди ще хвильку!

— І годину, коли треба.

Аллян знов усїв.

Мінїстер задуманий проходжував ся по компатї.

— Твоє жадане безсовістне — сказав вкінци півголосом.

— Не перечу, але подумайте самі: Ви безженні, а я ваш одинокий наслїдник.

— Але аж по моїй смерти.

— Яка сподівати ся, ще довго, довго не прийде.

— Так чи сяк — твоє жадане безсовістне. Не маю найменшої охоти виповнити єго. Що до другого услівя, то...

— Єго легко виповнити, правда? Ви маєте великий вплив на президента мінїстрів. Коли єму скажете, що маєте на згадану посаду відповідного чоловіка, то я зовсім певно дістану єї.

— Ще кілька днів, так — але пізнїйше вже нї.

— Длячого?

— Бо я вже не буду мінїстром.

— Що то має значити? Хочете іти на пенсию? — спитав Аллен скоро.

— Нї, я не хочу іти — але то буде мусїло стати ся.

— Не можливо!

— Навіть президент мінїстрів, мій дотеперішний приятель, стане моїм противником.

— Як маю то розуміти?

— Послухай — мусиш всьо учути. За кілька днів не буде то й так нїякою тайною, бо буде описане у всїх часописях.

Мінїстер знов сїв і обтер піт з чола.

— Перед двацятьми лїтами — говорив дальше — мав я також намір женити ся. Предметом моєї любови була артистка Гельмур. Признаю ся отверто, що я так в ній залюбив ся, що стратив розум і був спосібний до кождої дурниці. Тоді написав я до неї кілька листів, в котрих відкрив їй всї тайни моєї души. Теперішний президент був тоді ще лиш послом. Хоч ми оба належали до тої самої партиї, то все таки були між нами ріжниці в поглядах. В тих листах на мою шкоду висказав я про президента свої гадки і коли би він почув їх тепер, став би найзавзятїйшим моїм ворогом.

— Так, але длячого я маю то всьо чути?

— Слухай лиш дальше! Я відтак розстав ся з міс Гельмур, бо пізнав, що она була вправді хороша, але мала зле серце. Перед кількома днями одержав я від неї лист, в котрім она менї загрозила, що оповістить всї мої листи в ню-йорских часописях, коли би я не відкупив їх від неї за високу цїну.

— Проклята женщина! — крикнув Аллян лютий. — І ви хочете відкупити від неї тї листи?

— Очевидно, колиб лиш цїна не була така висока!

— Кілько она жадає?

— Пятьдесять тисяч долярів!

— Ого! Чи она ошалїла?

— О, зовсім нї. Она знає, що робить. Она знає, що менї полишає ся до вибору уступити, або єї жадане виповнити. А мій маєток не є знов так великий, як гадають, бо в послїднім часї я богато стратив на зелїзничих акциях.

— З нею чей би можна поговорити.

— Не здасть ся менї. Та хитра баба знає, що мої противники заплатили би їй за листи ще більше, бо тоді моє уступлене було би певне, що перед наближаючими ся виборами було би для них дуже пожадане. Она писала другий раз, що коли до трех днів не виповню єї жаданя, то продасть їх моїм ворогам. Я єї знаю. Коли не відкуплю від неї листів, то в недїлю буду їх читати в часописях.

— Чартова баба! — скрикнув Аллян обурений. — Дивую ся лише, що она не використала їх вчаснїйше.

— Я також. Імовірно аж тепер їх найшла.

(Конець буде).

листонос той одержав крім того ще 20 инших рекомандованих листів.

Пан Б. даючи листоносови листи, звернув его увагу на той грошевий лист з 5 печатками а листонос забравши листи, пішов до свого столика, щоби їх там вписати до свого реєстру. При десятім з черги листі добачив однак, що одержав лист не належачий до его району. Отже лишивши прочі листи на столику, пішов до п. Б., котрий має своє бюрко лиш о кілька кроків дальше і віддав єму не належачий до него лист. Тої короткої хвилі було злодієви досить, щоби вхопити грошевий лист, котрий можна було легко пізнати по згаданих пяти печатках.

Листонос добачивши, що нема листу, нcorrectробив крику. В тій хвили замкнено салю і зроблено ревізию у всіх листоносів, котрих під ту пору могло бути яких 50. В тім поспіху зроблено однак зле, що не повідомлено зараз о тім поліциї і не зроблено особистої ревізиї, а вревідовано лиш торби листоносів. Хоч пошукуваня тревали від 11 год. рано до 4 год. по полудни, листу грошевого не найдено. Аж по тих безуспішних пошукуванях дано знати на поліцию і зажадано арештованя трох підозріних листоносів. Поліция однак не хотіла на то згодити ся, бо був брак доказів їх вини. Отже почта і поліция вели вчера слідство дальше, котре однак нічого не викрило. Слідство веде ся дальше.

— **180 мілионів корон спадщини** то не дрібничка! Щоби зрозуміти, яка то величезна сума, буде досить вказати на то, що як би єї хтось хотів роздати між всіх людий в Галичині, яких єсть шість мілионів, то кожда людина без впімки, чи старший чоловік чи дитина, богач чи бідний, дістала би 30 кор. А таку суму має одержати бідний похатник в Празі, Йосиф Найман і кількох его найближчих свояків. Щоби тоті гроші відобрати і остаточно доручити спадкоємцям, завязало ся вже окреме товариство з банкірів і капіталістів, котре за відповідною нагородою обовязало ся випроцесувати ті гроші. Спілка ся зложила вже 120.000 корон на кошти процесу і 20 жовтня адвокати тої спілки виберуть ся до Льондону, щоби з тамошного англійского банку відобрати готівку а відтак поїдуть до Америки, де знов значна часть тої суми ульокована в броварах в Ню-Йорку, Тексасі і Канаді. Цікава ся справа представляє ся як слідує:

Може півтора року тому назад помер в Новім Йорку в готели Асториа нагло на удар мозку звістний загально мілионер Альфред Льондесдель в 62 р. житя, не лишивши ніякого завіщаня. Длятого визначено двох адвокатів, одного в Льондоні а другого в Новім Йорку, котрі мали завідувати спадщиною, доки аж не зголосять ся якісь спадкоємці. Отже тоті адвокати зачали шукати за спадкоємцями і показало ся ось що: Той грубий мілионер Альфред Льондесдель був собі колись звичайний Іцик Гліценштайн родом з Каліша в Царстві польскім в Росиї. Він походив з дуже бідної родини, в котрій було богато дітий. Коли мав 15 літ, власна его родина привела его перед комісию асентирункову, щоби в той спосіб виратувати старшого его брата.

Отже Іцка відобрали до войска і вислали аж десь далеко в Сибір, де єму дуже зле вело ся длятого, що він був Жид. Аж якийсь его старший дорадив єму, щоби він вихрестив ся. Він став отже православним і небавком авансував на підофіцира а навіть дістав дві неділі урльопу, чого єму перед тим завсігди відмавляли. Він скористав з того урльопу і — втік аж до Льондону. Тут по якімсь часі отворив він собі шинок, де продавав пиво і єму незле вело ся. З часом отворив він собі реставрацию, а коли щастє его не опускало, зачав він грати на біржи і спекулювати броварняними акциями. І тепер щастило ся єму так, що він в розмірно короткім часі купив в Америці кілька броварів. Перед багато роками переніс ся він наконець до Америки і там дорабляв ся гроший. До своєї родини не признавав ся, бо не міг їй того забути, що она его віддала до войска. За то памятав на того капраля, що поміг єму втечи з войска і присилав єму що року в день своєї втечи 300 рублів.

Отже при помочи того капраля удало ся відшукати близшу родину мілионера: брата Фроїма і двох сестрінків: Ушера і Моріца Білінских та й сестріницю Циллю віддану за похатника Наймана в Празі. Позаяк вся тота родина дуже бідна і не могла би вести процесу, то — як вже сказано — утворила ся спілка для веденя процесу, а Найман підписав оногди в канцеляриї нотаря Баковского угоду з тою спілкою.

Телеґрами.

Берлин 30 вересня. Часть передмістя Моабіт, в котрій були розрухи, поліция вчера зовсім була відтяла від инших частий міста Берлина. Вечером поволи успокоїло ся. Міністер Дальвіц побув в Моабіті до півночи. Показували єму також рефлектори, котрими мали осьвітлювати улиці, на случай, коли би знов погашено ліхтарні.

Петербург 30 вересня. „Нов. Время" доносить з певного жерела, що Сазанов іменований міністром справ заграничних а Ізвольский обнимає уряд амбасадора в Парижи.

Монахів 30 вересня. Російский міністер справ заграничних Ізвольский прибув тут вчера вечером з родиною і від'їхав небавком до Франкфурта над Меном.

Київ 30 вересня. З порученя управи полудново-західних зелізниць виїхав до Одеси ревізор Шульц в ціли переведеня слідства в справі браку 450.000 цегол на складі в Одесі.

Константинополь 30 вересня. Вчера стверджено тут 15 случаїв занедужаня а 5 смерти на холеру.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада.